

Oopperassa

Kävin oopperassa. Vaimo pakotti. Eipä ollut tullut sitä taidelajia paljon harrastettua. Kaikkea pitää kuitenkin kokeilla kerran. Nyt piti kuulemma olla sellainen esitys tarjolla, josta en voisi olla pitämättä. Säveltäjä oli muuan Wolfgang Amadeus ja tarina kertoi herra Figaron häävälmisteluista. Juoni oli monimutkainen. Oli sivujuonia, valepukuja ja salaisia kirjeitä niin, että putosin pari kertaa kärryiltä. Loppukohtauksen lähestyessä vaimo kehotti keskittymään, sillä luvassa oli kuulemma yksi oopperakirjallisuuden hienoimpia kohtauksia. Siinä laulaja ja äänikerta toinen toisensa perään lisääntyvät ja kaikki päättyy lopulta suureen sovintoon. Ja totta tosiaan, eihän se ollut mitään kunkin sekavaa yksittäistä lurittelua vaan kaunista harmonista yhteispeliä. Oli hieno ilta oopperassa. Ooppera on kuitenkin vain oopperaa ja ankea arki koittaa esityksen jälkeen.

Sattuipa sitten käteen sairaalan henkilökunnalle suunnattu julkaisu Suhari. Tuossa sairaalassa meno oli kuin Figaron häiden loppukohtauksessa: kaikki niin harmonisen sujuvaa. Vaikka eri ammattiryhmät ja yksiköt lauloivat vähän eri ”sävellajissa” ja eri sanoin, niin kaikki meni lopulta sulassa sovussa missioiden, visioiden ja strategioiden mukaiseen suuntaan. Oli vain niin, että tuo julkaisu on oman sairaalani henkilöstölehti. Ei meidän sairaalassa asiat mene kuitenkaan aina niin kuin oopperassa tai elokuvassa. Vai meneekö sittenkin?

Figaron jälkeen olen perehtynyt oopperakirjallisuuden henkilögalleriaan. Sieltä riittää vertailukohtia sairaalamaailmaankin. Kyllähän meillä

tuota harmonista yhteislauluakin on. On ihan oikeita hyviksiä: aitoa kollegiaalisuutta ja ystävyyttä esiintyy (vrt. Don Carlos ja Posan markiisi Verdin Don Carloksessa). Mutta on myös pahiksia: juonitteleva kyynikko Jago (Verdin Otello) tai häikäilemätön poliisipäällikkö Scarpia (Puccinin Tosca). Onko sinun työpaikallasi muuten näkynyt tohtori Bartoloa (Rossinin Sevillan parturi)? Don Carlosissa kuningas Filip (”esimies”) tunnustautuu kuuluisassa monologissaan (”Hän ei rakasta minua”) yksinäiseksi ja onnettomaksi. Sitä seuraa kahden mahdin kuninkaan ja suurinkviisittorin mittelö, jossa kuningas joutuu taipumaan. Pomo se on pomollakin – ylilääkärilläsikin, jos et ole huomannut. Joskus olen nähnyt sellaisen raivonpuuskan, joka lähenteli Musorgskin Boris Godunovin hulluuskohtausta. Ei se kollega siihen ihan kuollut mutta ei se tervekään tainnut olla. Läheltä piti, ettei verisuoni puhjennut päässä. Ja näitähän riittää, henkilögalleria on ehtymätön, niin oopperassa kuin oikeassa elämässä.

Onko työelämä kuin oopperassa? Monta kertaa iltapäivällä ja varsinkin aamulla päivystysvuoron jälkeen sairaalasta poistuessani toivoisin voivani laulaa kuin Figaron häiden loppukohtauksessa: ”Tämä päätös meitä tyydyttää, se kaikkia tyydyttää. Tämän kärsimysten, oikkujen ja hullutusten päivän onneen ja riemuun vain rakkaus voi päättää”. ”Kiiruhtakaamme kaikki juhlimaan”. ”Corriam tutti!” Katsele ympärillesi. Mitä oopperan henkilöitä teillä on ja minkä oopperan monesko kohtausta on juuri nyt menossa? ■